

РЕШЕНИЕ

№ 7311

гр. София, 16.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 18.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **6909** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.2 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Д. Х. Д. срещу Решение № 126/2020 г. от 23.06.2020 г. на К. Ф., заместник на Главния прокурор на Република България, по заявление за достъп до обществена информация вх.№ 126/20 от 20.01.2020г., в частта му по т.2 относно предоставяне на пълен списък на наименованията на влезлите в сила и действащи инструкции и указания на Главния прокурор на РБ, издадени по силата на чл. 138, т.6 от Закона за съдебната власт.

Жалбоподателката, чрез адв. С., излага доводи за неправилност на обжалвания акт, като постановен в противоречие с материалния закон. Твърди, че на посочената в решението за достъп до обществена информация интернет страница не се съдържа пълен списък на наименованията на влезлите в сила и действащи инструкции и указания на главния прокурор, издадени по силата на чл.138, т.6 от ЗСВ, нито текстовете на всички инструкции и указания. Счита, че не отговаря на истината твърдението в оспореното решение, че главният прокурор не разполага със списък на действащите си актове, които сам е издал в изпълнение на правомощията си по чл. 136, т.5 от ЗСВ, като сочи, че това са правомощия закрепени в чл. 126, ал. 2 от Конституцията на РБ. Иска отмяна на обжалваното решение, както и да бъде задължен ответника да предостави информацията. Претендира присъждането на

разноски по представен списък.

Ответникът по оспорването, К. Ф. - заместник на Главния прокурор на Република България, чрез юрк. С., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност, въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Административното производство е образувано по подадено от жалбоподателката по пощата на 16.01.2020г. заявление за достъп до обществена информация, заведено с вх. № 126/20 от 20.01.2020г., с което тя е поискала предоставянето по реда на ЗДОИ на следната информация:

1. Инструкция за деловодната дейност и документооборота в прокуратурата на Република България;

2. Пълен списък на наименованията на влезлите в сила и действащи инструкции и указания на главния прокурор, издадени на основание чл.138, т.6 от Закона за съдебната власт.

В заявлението е посочено, че желае да получи информацията по електронен път, на електронна поща на посочен e-mail адрес – [електронна поща].

В законоустановения срок Д. не получава решение по заявлението си и подава жалба до АССГ, по което е образувано адм.д. №2260/2020 г. по описа на АССГ, приключило с влязло в сила съдебно решение, отменящо мълчаливия отказ.

Преписката е върната за произнасяне на ПРБ, със задължителни указания да се постанови писмено решение за предоставяне на достъп до търсената обществена информация в 14-дневен срок, за което да уведоми заявителя.

На 23.06.2020г. на електронната си поща Д. получава Решение № 126/2020 г. от 23.06.2020 г., заместник-главният прокурор при Върховна касационна прокуратура, съгласно което:

По т.1 от заявлението, поисканата информация е предоставена.

По отношение на т.2 от заявлението ответникът е посочил, че ПРБ не води официален регистър на актовете на главния прокурор, но същите са публикувани на официалният интернет сайт на Прокуратурата на Република България – www.prb.bg, Рубрика „Обществена информация“, Подрубрика „Оповестяване на актове“ с директен линк: https://www.prb.bg/bg/pub_info/opovestyavane-na-dokumenti.

Решението е изпратено на посочената от жалбоподателя електронна поща, на 23.06.2020 г., а жалбата до АССГ, чрез Главния прокурор на Република България е изпратена на 06.07.2020г., видно от известие за доставяне с баркод ИД PS150400FXMX4 (л.26 по делото).

По делото е представена Заповед № РД-04-208/12.06.2020 г. на Главния прокурор на РБ, с която са определени лицата за вземане на решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, създавана и съхранявана в ПРБ, като по т.1 от заповедта е определена К. Ф.-заместник на Главния прокурор при ВКП да взема решения за предоставяне или отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, създавана и съхранявана от ВКП, ВАП, НСС и

Администрацията на главния прокурор.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от активно легитимирано лице и в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Правото да се търси и получава информация по чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България обхваща задължението на държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, да осигуряват достъп до обществеността информация. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществеността са уредени в ЗДОИ.

Съгласно чл.3, ал.1 ЗДОИ задължени субекти за предоставянето на обществена информация са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, а според ал.2, т.1 на с.р. този закон се прилага и за достъп до обществена информация, която се създава и съхранява от публичноправни субекти, различни от тези по ал.1, включително публичноправните организации. Следователно ответникът е задължен субект по см. на посочената разпоредба във вр. с чл.137 ЗСВ, вр. чл.138, т.1 ЗСВ.

Актът е издаден при спазване на съществените изисквания за форма, съгласно чл.38 ЗДОИ, вр. чл.59, ал.2 АПК. Издаден е в писмена форма и съдържа основните дължими реквизити /наименование на акта, наименование на органа, който го издава; адресат на акта; фактическите и правни основания за издаването му; разпоредителна част; дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му, указание пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва/, които от една страна, обезпечават правото на ефективна защита на жалбоподателя, а от друга възможността за осъществяването на съдебен контрол.

При постановяване на оспореното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения, които обусловят отмяна на акта на процесуално основание. Такива биха били нарушения, довери до нарушаване правото на защита на адресата на акта или такива, които ако не бяха допуснати, органът би имал възможност да достигне до други правни изводи. Такива по делото не се установиха.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че решението е издадено в нарушение на материалния закон и в противоречие с целта на закона, по следните съображения:

Съгласно легалното определение в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, „обществена информация” по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществеността живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти, като според цитираното определение, в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществеността живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Понятието „обществена информация“ следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществеността живот в страната. Следователно, обществена информация съставляват всички данни относно обществеността живот, съдържащи се в документи и други материални носители

на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация е два вида: официална - която се съдържа в актовете, издавани от държавните органи при осъществяване на техните правомощия (чл. 10 от ЗДОИ) и служебна - информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл. 11 от ЗДОИ).

Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/ и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ.

Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.6 ДР ЗДОИ.

Съдът намира, че исканата от жалбоподателката информация има характер на служебна обществена информация по см. на чл.11 вр. чл.2, ал.1 ЗДОИ, тъй като е свързана с осъществяваната от страна на органа дейност, очертана в чл. 126, ал.2, вр. чл. 127 от Конституцията на Република България и Закона за съдебната власт и от нея могат да се направят изводи относно изпълнението на вменените му от закона правомощия. В този смисъл, информацията, която се търси по т.2 от заявлението, е обществена и органът е бил длъжен да я предостави. Исканата информация е конкретно посочена: пълен списък на наименованията на влезлите в сила и действащи инструкции и указания на главния прокурор, издадени на основание чл.138, т.6 от Закона за съдебната власт. Така поставеният въпрос е ясен и конкретен, а заявлението за достъп до обществена информация съдържа всички необходими реквизити по чл.25 от ЗДОИ, следователно освен, ако е налице някое от основанията за отказ по чл.37 от ЗДОИ - исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация или обществената информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца, заместник-главният прокурор е бил длъжен да предостави исканата информация.

От представените по делото доказателства се налага изводът, че нито в хода на

съдебното дирене, нито в производството пред административния орган, се установява наличието на някоя от визираните по - горе хипотези. Следователно органът е трябвало да отговори на поставения въпрос точно и изчерпателно, съобразно задължението, вменено му по закон.

Съдът намира, че с оглед разпоредбите на Закон за съдебната власт (ЗСВ) и по - конкретно на чл. 138а, ал. 1 и 2 от ЗСВ, органът действително разполага с посочената информация, тъй като съгласно визираната норма, Главният прокурор ежегодно до 30 април внася в пленума на Висшия съдебен съвет годишен доклад за прилагането на закона и за дейността на прокуратурата и на разследващите органи и го публикува на интернет страницата на прокуратурата. В ал.2 от с.з. е предвидено, че, по искане на Народното събрание или по своя инициатива главният прокурор внася в Народното събрание и други доклади за дейността на прокуратурата по прилагането на закона, противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика. Безспорно изготвянето на тези доклади предполага наличието при главният прокурор дори на по - детайлна от изисканата информация, тъй като за изработването на посочените доклади, неминуемо се използва информация относно действащи инструкции и указания на главния прокурор, издадени на основание чл.138, т.6 от Закона за съдебната власт. В допълнение, следва да се отбележи, че за да може да упражнява надзор за законност и методическо ръководство, визирани в чл. 136, ал. 5 от ЗСВ по отношение на всички прокурори и следователи при всички положения разполага с информация от вида на тази, която е изискана със заявлението.

Съдът намира за ирелевантно посоченото в мотивите на решението, че изисканата по т. 2 от заявлението информация се съдържа на уебстраницата на Прокуратурата на РБ и на това основание не е била предоставена, тъй като това води до ограничаване правото на достъп до обществена информация, визирано в чл. 4, ал. 1 от ЗДОИ, тъй като е практически възможно някой гражданин да няма достъп или да не може да работи в интернет. Следователно, обстоятелството, че информацията се намира в интернет, не освобождава органа от задължението да предостави същата при поискване.

Отделно от горното, след извършена служебна проверка на уебстраницата на Прокуратурата на РБ, се установи, че редица актове на главния прокурор, чиито наименования са известни от годишните доклади за дейността на прокуратурата, в това число: Указанието за контролната дейност в Прокуратурата на Република България, утвърдено със Заповед № 6113/29.12.2014 г. на главния прокурор; Инструкция за деловодната дейност и документооборота в Прокуратурата на Република България; Указание за организацията на информационната дейност на Прокуратурата на Република България; Указание за дейността на прокуратурата по надзора върху изпълнение на наказанията и други принудителни мерки; Указание на главния прокурор за подобряване работата на Прокуратурата на РБ по наказателно-съдебния надзор; Указание по новите нормативни положения в Наказателно-процесуалния кодекс, които се отнасят и до действията на прокурора при конкуренция на административно-наказателна и наказателна отговорност; Указание за специален надзор; Указанието за дейността на прокуратурата върху на наказанията и други принудителни мерки; Помощно указание във връзка с организацията на деловодната дейност, използването на УИС и осъществяване на принципа „случаен подбор" при разпределение на преписките и делата в районните прокуратури с

териториални отделения и други; Указание за участие на прокурорите в административни дела по преценка, когато това се налага от важен държавен или обществен интерес и т. н. липсват.

Непредоставянето на искания достъп не съответства и на целта на закона, а именно да се гарантира правото на всеки гражданин на информация, която му е нужна, за да си състави собствено мнение по определен въпрос.

Предвид изложеното, съдът приема, че ответникът е от кръга задължени субекти по смисъла на чл. 3 ЗДОИ, поисканата информация е обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот и по-конкретно с работата на ответния орган - да упражнява надзор за законност и методическо ръководство, по отношение на всички прокурори и следователи и от нея може да бъде съставено мнение за дейността на задължените по закон субекти, както и поисканата обществена информация от заявителката се създава и съхранява от органа или неговата администрация, към който е адресирано заявлението по чл.24 ЗДОИ. В този смисъл, поисканият списък с наименованията на влезлите в сила и действащи инструкции и указания на главния прокурор, издадени на основание чл.138, т.6 от Закона за съдебната власт, е следвало да бъде предоставен на заявителката.

С оглед гореизложеното, жалбата се явява основателна и като такава следва да се уважи, а оспорваният акт в частта по т. 2, с която е отказан достъп до поисканата информация - да бъде отменен. С оглед естеството на констатирания порок, преписката следва да бъде върната на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията дадени с настоящото решение.

При този изход на спора претендираните от жалбоподателката разноски следва да ѝ се присъдят в доказан по делото размер, на основание чл. 143, ал. 1 АПК. Доказаните разноски са в размер на 510,00 лв., от които 10 лв. държавна такса и 500,00 лв. договорено и заплатено възнаграждение за един адвокат.

Така мотивиран, Административен съд София - град, II-ро отделение, 35^{-ти} състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Х. Д. Решение № 126 / 2020 г. от 23.06.2020 г. на К. Ф., заместник на Главния прокурор на Република България, в частта по т.2.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по т.2 от заявлението на Д. Х. Д. за достъп до обществена информация вх. № 126 / 20 от 20.01.2020 г., съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на Д. Х. Д., с ЕГН [ЕГН], съдебни разноски в размер на 510 лева.

Решението, съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: